

ת"פ 20993/04/10 - מדינת ישראל נגד אברהם דגן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20993-04-10

בפני כב' השופטת אילתה זיסקינד

מדינת ישראל

ע"י ענף תביעות ירושלים

נגד

אברהם דגן

ע"י עו"ד שאול עזרא

הכרעת דין

הרקע וההליך

1. הנאשם מואשם בעבירות התפרצות לבניין מגורים וגניבה בכך שביום 13.4.10 בשעה 05:30 ברחוב אחינועם 18 בירושלים, הוא התפרץ אחר לדירה השייכת לגב' גרטי כהן (להלן "בעלת הדירה"), בכוונה לבצע גניבה או פשע.

עמוד 1

הנאשם והאחר נכנסו לדירה בקומת הקרקע דרך דלת תריס מברזל המובילה מהמרפסת לחדרי הדירה, בדרך שאינה ידועה למאשימה, וגנבו ממנה תמונות ישנות, שרשרת פנינים, ושטרות ישנים.

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו, טען כי לא היה בדירה שנפרצה, ונתפס באזור כחצי שעה לאחר מועד הפריצה לא ליד הדירה, כך שלא נמלט, ואת הפריטים שנמצאו בכליו, מצא זמן קצר קודם בפח אשפה סמוך למקום מגורי חברו בשכונת סנהדריה בירושלים.

ראיות המאשימה

3. רס"מ דרור כהן - צילם את מקום סמני הפריצה בהגיעו לבית המתלוננת מיד לאחר הפריצה, והתמונות בת/2 מתארות את המבט על הדירה וסימני הפריצה דרך המרפסת, בה תריס הברזל נפתח חלקית, דלת הזכוכית המובילה לסלון, כשעל השולחן נמצא כסף ישן בשקית, ועל שולחן נוסף בחדר השינה תכשיטים ופנקסי שיקים ישנים, לדבריו: "הדלת תריס בכניסה והדלת זה...לא נעולים. יש קומה ראשונה מרפסת, בתמונות, יש תריס סורג ומאחוריו דלת זכוכית שהם לא נעולים, התריס והדלת. סגורים אבל לא נעולים." (ראה עמ' 11 ש' 26-29 לפרו').

4. הגב' אסתר וולס - בתה של בעלת הדירה, זומנה למשטרה כדי לזהות אם החפצים שנמצאו על הנאשם, נלקחו מהדירה. את חלקם היא זיהתה כשייכים לאמה (ראה עמ' 13 ש' 20-23 לפרו'), כמו שולחן הכתיבה של אמה בתמונה 9, והמרפסת בתמונות 1-3, והעידה כי הדירה סגורה מזה שנה והיא לא הייתה שם כשנתיים. כן העידה כי הדירה "מרוהטת בצורה מסודרת" (ראה עמ' 14 ש' 32 לפרו'), ובהודעתה במשטרה הבהירה כי הדירה שייכת לאמה (הנמצאת מזה 12 שנה בבית אבות), ואינה מושכרת, ו"במשך 12 שנה אף אחד לא דרך במקום" (ראה ת/3 עמ' 1 ש' 15), וזיהתה פריטים נוספים כתמונות שנתפסו בדירה כשייכים לבית אמה:

"ש. אני מציג בפניך תמונות שונות שנתפסו. את מזהה אותן?, ת. אני מזהה 2 תמונות של חתונה. של אח גדול שלי ששמו יצחק כהן ובתמונות מצולמים אחי, אשתו ואבא שלי ואבא שלה. אני מזהה תמונה נוספת של סבתא שלי ביחד עם האחים והאחיות שלה. אני מזהה 3 תמונות נוספות של רבנים. אתה מבחין בסימני נעצים שהיינו תולים אותה בסוכה בחג. אני זוכרת גם את התמונה הזאת מהכותל שהיה לנו אותה בבית".
(ההדגשה שלי - א.ז.)

ראה: ת/3 עמ' 2 ש' 23-27.

כן העידה כי השטרות הישנים שייכים לאמה, והם מעסק חנות המכולת שבעבר הייתה בבעלות המשפחה, וזיהתה את

שקית הבד, בה הוחזקו השטרות הישנים (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 21-22, 39).

5. רס"ר אלי לוי, (להלן "השוטר לוי") שהוזעק למקום והגיע בניידת משטרה לדירה, עצר את הנאשם ותיאר את התנהגותו המחשידה עובר למעצרו ואת לבושו:

"הגענו עם הניידת בסמוך לעניין, והבחנתי באדם שיוצא מסמטת הרחוב לעבר הניידת והולך מהר ומתרחק ממני בצורה חשודה. אותו אדם ענה לתיאור... ברגע שהוא ראה את הניידת והבחין בי, הוא הלך באופן מהיר יותר לכיוון נגדי. הוא שינה כיוון.

ש. מה היה התיאור של אותו אדם?

ת. נעליים שחורות חולצה לבנה על הכתף. זה דבר שחזר בדברי המודיעה כמה פעמים בגל שקיבלנו את הדיווח. בדיוק כשהבחנו בחשוד, הסתכלתי ישר על החולצה הלבנה שהייתה לו עדיין על הכתף".
(ההדגשות שלי - א.ז.)

ראה: עמ' 16 ש' 27-34 לפרו'

השוטר לוי העיד כי מעצר החשוד בוצע דקות ספורות לאחר שהתקבלה ההודעה על הפריצה: "ב-5:35, שתי דקות אחרי שקיבלתי את הדיווח אני במקום. כשאני אומר במקום, אני מתכוון ברחוב אחינועם, בזירת העבירה, ובו ברגע מבחין כבר בחשוד" (ראה עמ' 20 ש' 17-21 לפרו' ההדגשה שלי - א.ז.), תיאר כי הנאשם לבש בגדים מאובקים, ולאחר חיפוש נמצאו אצלו פריטים החשודים כי נלקחו מהדירה שנפרצה:

המכנסיים שלו, הלבוש שלו, היה לבוש באופן מאובק, המכנסיים שלו היו נראים כאילו יצא ממקום מאוד מלוכלך, אתקן דבר שאמרתי קודם, פרטי הלבוש לו לא היו מכנס שחור וחולצה לבנה, אלא מכנס שחור וז'אקט, ומעל הז'אקט הניח על הכתף חולצה לבנה באופן כאילו השליך אותה על הכתף (מצביע על כתף ימנית). את פריט הלבוש מתחת לז'אקט אני לא זוכר. לפי ת.ז, עורך חיפוש על גופו, לאחר שמסר שהיה בדירה ברח' אבינועם, ואני מוצא על גופו פריטים של .. כסף ישן, לירות שטרות וכו', ושרשרת פנינים כזו, הייתה לו גם

(ההדגשה

בכיס.

שלי - א.ז.)

ראה: עמ' 17 ש' 21-28 לפרו'.

בחיפוש על גוף הנאשם מצא: "כסף ישן, לירות, שטרות וכו', ושרשרת פנינים כזאת, הייתה לו גם בכיס... כל הפריטים היו על גופו בכיס... מפתח... תמונות ישנות" (ראה מעמ' 17 ש' 26 עד עמ' 18 ש' 4).

6. בדירה שנפרצה ראה השוטר לוי: "כסף ישן, לירות, מטבעות, אוסף כזה, ושרשרת... אוסף מטבעות ושטרות, והייתה שם עוד שרשרת פנינים דומה לאותה שרשרת שנתפסה על החשוד. בחיפוש... בדירה היו סימני התפרצות דרך החלון והסורגים", והסורג היה "עקום או שבור, מופרד מהקיר, כאילו שבור או עקמו אותו כדי להיכנס לדירה" (ראה עמ' 18 ש' 18-8 לפרו') וערך דוח פעולה. בחקירתו הנגדית הבהיר לוי כי שעת קבלת האירוע הייתה 5:31, האירוע שוגר אליו ב-5:34, הוא הגיע למקום ב-5:36, והעובדה שחברתו לצוות השוטרת דניאל ועקנין, רשמה כי כתבה את הדוח בשעה 6:30, אינה סותרת את שעת הגעתו למקום או קבלתו את האירוע.

7. השוטרת דניאל ועקנין, העידה כי הייתה בניידת יחד עם השוטר לוי סמוך לזירת האירוע, בעת שהתקבלה הקריאה (ראה עמ' 23 ש' 12 לפרו'). הדיווח שקיבלו על תיאור שני נערים היוצאים מהאזור, התאים לגבי אחד מהם לתיאור הנאשם, שהיה לבדו, הנאשם נעצר בשעה 6:00 (ראה עמ' 22 ש' 13) והדוח נכתב על ידה בשעה 6:30 (שם ש' 25). כשנתפס הנאשם נמצאו על גופו גם תמונות ישנות: "הוא הוציא מהכיסים של המכנסיים, היו תמונות נורא ישנות" ואמר: "זה של סבא וסבתא שלי, לקחתי מהבית שלהם" (ראה עמ' 22 ש' 32-33 לפרו'), והשוטרת ועקנין העידה כי הנאשם לבש "אם אני לא טועה, ז'קט וג'ינס" (ראה עמ' 32).

8. הגב' מיטל לוי - שכנה שהעידה כי בעת שקמה מוקדם להאכיל את בתה התינוקת, התפלאה כשהבחינה שאור בוקע מהבית הנטוש מול חלון ביתה. לפיכך התקשרה מיד למשטרה, ועד הגעת השוטרים למקום, ראתה "אנשים שמנים גבוהים כאלה, ערבים, יוצאים מהבית הנטוש", לכן התקשרה בשנית למשטרה, ובאה בטענה על הזמן רב שלוקח להגעת המשטרה (ראה עמ' 26 ש' 19-24), שארך כ-20 דקות (ראה עמ' 27 ש' 6 לפרו'). כן תיארה את לבוש השניים והתנהגותם המחשידה כשיצאו בריצה: "אמרתי, רשום שם, היו לבושים שחור, אני לא זוכרת, לא ראיתי את הפרצוף של אף אחד... הם לבשו שחור, לא ראיתי את הפנים, הם ממש יצאו בריצה" (ההדגשות שלי - א.ז.) (ראה עמ' 26 ש' 25-28 לפרו').

גם בהודעתה במשטרה חזרה מיטל על לבושם השחור והוסיפה שלאחד מהם היה תלוי ז'קט לבן על הכתף: "בגדים שחורים ואחד בז'קט לבן על הכתף" (ראה עמ' 27 ש' 1 לפרו', ההדגשה שלי - א.ז.). "השניים נראו כבני 30... היו שמנים, שחור לבשו, כמו ערבים, גוף גדול" (ראה עמ' 27 ש' 10 לפרו').

גרסת הנאשם

9. הנאשם העיד כי באותו לילה התארח ושהה בבית חברו מרדכי הרוש, עמו צפה בסרט ויצא ממנו בשעה 5:30. בדרך לביתו עצרה אותו המשטרה, כשהוא לבדו, אך הוא לא פרץ לדירה הנ"ל, לא היה בה, ואין לו כל קשר אליה (ראה עמ' 30 ש' 15-12 לפרו'). לגבי הפריטים שנמצאו ברשותו טען "כשירדתי מבית חברי, מצאתי את זה ליד האשפה שם" (ראה עמ' 30 ש' 17 לפרו'), משום שהם משכו את עיניו (ראה עמ' 32 ש' 26-23 לפרו'), והוא נתפס ע"י המשטרה לאחר הליכה של כ-3-4 דקות בלבד מבית חברו (שם ש' 22 לפרו'). בחקירתו הנגדית שוב הודה בפריטים שנתפסו עליו: שרשראות ותמונות (ראה עמ' 32 ש' 14 לפרו'), אותם טען כי מצא ליד פח הזבל: "ליד הפח היו שם מלא חפצים זרוקים סביב" בתפזורת (ראה עמ' 32 ש' 34-32 לפרו'), ומחקירתו הנגדית של התובע, התברר כי שם החבר שמסר לשוטרים שעצרו אותו, היה דהן, כעולה מעמ' 7 לדוח הפעולה של השוטר לוי (ראה עמ' 33 ש' 18-13 לפרו'), ולא הרוש מרדכי, כפי שמסר בהודעתו במשטרה ת/1 ש' 3, ובעדותו בביהמ"ש. כן אישר הנאשם כי לא זימן את הרוש להעיד לטובתו בביהמ"ש.

10. גם בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי הגיע למקום משום שהתארח אצל חברו, מרדכי הרוש, שהוא גר בסנהדריה, שכונת פגי" (ראה ת/1 עמ' 1 ש' 4-3) בסמוך, וכשיצא מביתו ראה באשפה חפצים, שבדיעבד התברר כי היו שייכים לבעלת הדירה. כן התייחס בהודעתו במשטרה לפריטי לבושו השחורים, ולחולצה הלבנה שאחז בידו, ואמר:

"ש. למה היית עם החולצה על יד?"

ת. ישבתי אצלו בדירה ולא היה לי נוח עם החולצה.

ש. תאר לי מה אתה לובש?

ת. מכנס שחור, סוודר אפור עם מעויינים אפור צהוב, ז'קט שחור צעוף שחור וכפה שחורה נעליים ספורט אלגנט שחור.

...

החולצה שהייתה לך ביד, איך היא נראית.

ת. לבנה כפתורים עם פסים כחולים

החולצה הלבנה איפה היית איתך.

ת. היא הייתה ביד שלי".

(ההדגשות שלי - א.ז.)

ראה: ת/1 עמ' 2 ש' 7-17.

לגבי החפצים שמצא ליד פח הזבל טען:

"ת. מצאתי את זה ברחוב. מתחת לבית של חבר שלי.

ש. את הכל?

ת. את השרשרת, הלירות התמונות, תמונות ושלוש מפתחות ליד הפח.

ש. ולמה לקחת?

ת. ראיתי את זה זרוק לקחתי את זה. לא יודע משך לי היד לקחת את זה".

ראה: ת/1 עמ' 2 ש' 18-23 לפרו'.

כמו"כ הנאשם הודה בהודעתו במשטרה, כי כשנתפס על ידי השוטר לוי בגדיו היו מאובקים:

"ש. אבק יש בכל בית, לא משהו שיגרום לשוטר דווקא מכל החפצים שיש

עליך, מכל האנשים שהוא פוגש, להגיד שדווקא אתה מאובק. היה שם משהו קצת יותר מאבק רגיל בבית.

ת. אין לי תשובה לשאלה. כנראה אצלו בבית היה אבק".

ראה: עמ' 33 ש' 26-32 לפרו'.

11. לטענת המאשימה, לאור העובדה שהנאשם נמצא בשעת בוקר מוקדמת בקרבת מקום הפריצה, כשבגדיו מאובקים ובכליו נמצאו חפצים, שזוהו כשייכים לבית שנפרץ, בלא הסבר סביר להימצאותם אצלו, פועלת כנגד הנאשם, ומלמדת על חזקה תכופה הקושרת אותו להתפרצות ולגניבה מהבית.

12. מנגד טוען הסניגור כי התביעה לא הצליחה להוכיח כי הנאשם נכנס לדירה וגנב ממנה. אין בדירה ט.א. שלו או כל ממצא אחר הקושר אותו להתפרצות, ולמעט עדות מיטל, אין עד אחר שראה אותו נכנס לדירה. כחרדי לבוש הנאשם שחור לבן, אין בלבוש בו נתפס משום לבוש חריג לגביו. עדות מיטל כי התקשרה למשטרה בשעה 5:30 והמשטרה הגיעה אחרי 20 דקות, אינה מתיישבת עם עדות השוטרת כי עצרה את הנאשם בשעה 6:00. מכל מקום לא סביר כי הנאשם כפורץ לדירה, ישהה במקום כחצי שעה, ולאור חלוף זמן כה רב, אין לפנינו גם חזקה תכופה ביחס לנאשם. כמו"כ בעוד מיטל העידה כי שני הבחורים שפרצו לדירה היו כבני 30, הנאשם היה רק כבן 20 שנה, ולכן זיהוי זה אינו תואם לנאשם.

דיון והכרעה

13. מעדות בתה של בעל הבית עולה כי הפריטים שנתפסו על הנאשם, זוהו כי נלקחו מהדירה שנפרצה, זמן קצר לפני-כן. בנסיבות אלה חל על הנאשם עקרון "החזקה התכופה", היוצר קשר וזיקה בינו לבין מעשה הפריצה, כשעל הנאשם הנטל ליתן הסבר סביר להימצאות חפצים ייחודיים אלה ברשותו כדי לסתור חזקה זו, שכן מדובר בתמונות משפחתיות של בעלת הדירה, שזוהו ע"י בתה, ובשטרות כסף ישנים וייחודיים שהבת נתנה להם הסבר והיו מוחזקים בשקית בד בדירה. כמו"כ, עפ"י עדות השוטר לוי, הניידת הגיעה למקום האירוע דקות ספורות לאחר שהתקבלה הקריאה (ראה עמ' 17 ש' 20 לפרו') סמוך לשעה 05:32, כך שהנאשם נתפס עפ"י עדות השוטר לוי עם פריטי הדירה, זמן קצר בסמוך לאחר הפריצה, ועפ"י אותם פריטי הלבוש שמסרה מיטל למשטרה: "מכנס שחור ומעל הז'קט הניח על הכתף חולצה לבנה באופן כאילו השליך אותה על הכתף (מצביע על כתף ימינית) (ראה עמ' 17 ש' 23 לפרו'), כשבגדיו מאובקים (ראה שם ש' 21). יתר על כן, גם שותפתו של השוטר לוי, השוטרת דניאל ועקנין, העידה "היינו קרובים יחסית למקום האירוע" (ראה עמ' 23 ש' 6 לפרו'), כך שסביר להניח כי הנאשם נתפס דקות ספורות לאחר שהתקבלה הקריאה במוקד כתוצאה מהודעת מיטל למשטרה. גם אם נקבל את פרשנות הסניגור כדי לדברי לשוטרת הנאשם נתפס בשעה 6, חצי שעה לאחר מועד הפריצה (ראה עמ' 22 ש' 18 לפרו'), עדיין ניתן להחיל על הנאשם את עקרון החזקה התכופה, וטענתו "30 דקות זה מעבר למה שהפסיקה קביעה" (ראה עמ' 36 4-3 לפרו') אינה רווחת בפסיקה וגם לא הוצגה בפני כל פסיקה ברוח זו, חרף הבטחת הסניגור: "אני מתחייב להביא לביהמ"ש פסק דין בנוגע לחזקה תכופה של 10 דקות בלבד" (ראה עמ' 37 ש' 6-7 לפרו'), ואני דוחה את טענתו כי "לא מדובר בעניינו בחזקה תכופה" (ראה עמ' 37 ש' 4-3 לפרו').

14. אדרבה מהפסיקה עולה תמונה שונה בתכלית. כב' השופט חיים כהן סייג את השפעת חלוף הזמן על החזקה התכופה, באמרו: "אין לקבוע מסמרות לעניין התקופה אשר בה עדיין נחשב החזקה כתכופה לעניין הרשעה בגניבה גופא והכל תלוי בנסיבות העניין" (ראה ע"פ 391/70 בן הרוש נ' מדינת ישראל פ"מ כה(1) 283 בעמ' 286). כלומר אורך הזמן מהווה רק חלק מהנסיבות אך אינו חזות הכל. ולכן למרות שבאותו מקרה חלף חודש ימים ממועד הפריצה עד מציאת החפצים בידי הנאשם, הרשיע אותו בית המשפט בעבירה התפרצות וגניבה ולא רק בעבירת קבלת דבר שהושג בפשע. ההרשעה התאפשרה בשל הנסיבות המצביעות כי הוא הפורץ ולא רכשו מידי אחר, לדוגמא נעל שנמצאה בשלל שברשותו, ומשום לא היה בידו הסבר מתקבל על הדעת לאופן הגעת הרכוש לרשותו. גם בע"פ 480/88 אלברט בן דוד נ' מ"י פד"מג(4) 397 [להלן - עניין "פרץ"], אימץ כב' השופט אור את קביעת הערכאה הדיונית שהחילה את עקרון ה"חזקה התכופה" כעבור שבועיים ממועד ביצוע העבירה המקורית, ובע"פ 5492/11 מורד אלרחמן נ' מ"י (לא פורסם) [להלן - עניין "מורד"] מיום 5.8.12 קבעה כב' השופטת ארבל בפסקה 18 לפסק דינה, כי חלוף הזמן אינו חזות הכל:

"לא ניתן להיענות לבקשת הסנגוריה לקבוע קו גבול מסויים של סמיכות זמנים שעד אליו תוכל לקום החזקה התכופה, וממנו ואילך לא ניתן יהיה להשתמש בחזקה זו. כאמור, החזקה אינה תלויה רק בסמיכות הזמנים, אלא קמה ועולה בהתאם לכלל נסיבות המקרה".

(ההדגשות שלי - א.ז.)

15. לא רק החזקה התכופה קושרת את הנאשם לעבירה, אלא גם ראיות ישירות ונסיבתיות כלהלן:

16. הימצאות חפצי הדירה אצל הנאשם - התמונות הישנות שנמצאו בכיסי מכנסיו (ראה עמ' 22 ש' 32 לפרו') זוהו ע"י בתה של בעלת הדירה כתמונות משפחתיות, ובאשר לטטרות הכסף הישנים והלירות אליהם התייחס הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/1 ש' 21), הבת הסבירה בעדותה ובהודעתה במשטרה (ת/3 ש' 25-27) כי הם כסף ישן מעסק חנות המכולת המשפחתית שהוחזק ע"י אמה בשקיות מבד בדירה אותן זיהתה. מאידך, לנאשם לא היה הסבר סביר להימצאות שטרות ישנים אלה של לירות ברשותו, וגם הסברו הסתמי לתמונות המשפחתיות של הבת, מדירת האם, כאילו הן תמונות משפחתיות שלו, לא נתמך באף ראיה, או לשרשרת הפנינים (שהשוטר לוי זיהה אחת נוספת כזו בדירה): "משך לי היד לקחת את זה" (ראה עמ' 32 ש' 22 לפרו'), תמוה וגם לא נתמך באף ראיה, למרות שהנאשם היה יכול להוביל מיד במקום את המשטרה לאותו פח אשפה כדי לתמוך גרסתו, שם לדבריו היו חפצים נוספים שלא לקח, אך הוא לא עשה גם זאת. הסברו כי מצאם סמוך לפח האשפה של בית חברו, אינו סביר, נוכח הסבר הבת, שבדירה שנפרצה לא היו אנשים זמן רב (ראה עמ' 14 ש' 5-8 לפרו') ובהודעת הבת במשטרה כי התמונות שנתפסו היו מונחות בדירה, בפעם האחרונה שביקרה בה (ראה ת/3 ש' 26), וביצוע הפריצה עובר למעצרו.

17. לבוש הנאשם תואם את תיאור המודיעה הגב' מיטל לוי, שהתפלגה על האור החשוד שבקע מהדירה, התקשרה מיד למשטרה, ועולה כי היא צפתה בפורצים בעת פעולתם בדירה, ותיארה את לבושם בבגדים שחורים (ראה עמ' 27 ש' 10 לפרו'), כשאחד מהם אחז בז'קט לבן על כתפו, התואמים את לבוש הנאשם כשנתפס ע"י השוטר לוי, כשעל כתפו אכן הייתה מונחת חולצה לבנה (ראה עמ' 27 ש' 1 לפרו'). הערכתה כי מדובר בערבים בני 30 וכו' (ראה עמ' 27 ש' 10-11 לפרו'), שאינה עולה עם תיאור הנאשם, שהיה כבן 20 (ראה עמ' 32 ש' 20 לפרו'), נראתה לי מגמתית ומתחמקת, בשל התרשמותי מחששה מהנאשם וחששה והתחמקותה להעיד במשפט, כעולה מהתנהגותה הכללית, באי התייצבותה לדיון ובהסתייגותה בביהמ"ש להעיד ביום 4.10.11, החלטתי מיום 13.9.13 (ראה עמ' 25-26), והתחמקותה להגיע למשטרה (ראה עמ' 27 ש' 16-17), לפרו' מיום 13.9.13. כמו"כ ייתכן כי לא עלה בידה להבחין מבניין לבניין, בעת מנוסתם, בגילם במדויק.

עם זאת, מיטל דייקה ביחס לתיאורה את לבוש הנאשם, שהודה במשטרה כי לא לבש את החולצה הלבנה, אלא היא החזיקה בידו: "ישבתי לצדו בדירה ולא היה לי נוח עם החולצה...ש. החולצה הלבנה איפה הייתה איתך, ת. היא הייתה ביד שלי" (ת/1 עמ' 2 ש' 8-16) וכך גם נתפס הנאשם ע"י השוטר לוי, תודות לתיאור זה ע"י מיטל, שהעידה: "בדיוק כשהבחנו בחשוד, הסתכלתי ישר על החולצה הלבנה שהייתה לו עדיין על הכתף" (ראה עמ' 16 ש' 34 לפרו'). כמו-כן כאשר הנאשם תאר בהודעתו במשטרה, כי בגדיו היו שחורים וכללו מכנס שחור וז'קט שחור (ראה ת/1 עמ' 2 ש' 7-11).

18. בגדי הנאשם המאובקים - נראה כי לצורך ביצוע הפריצה הוריד הנאשם את חולצתו הלבנה, ומנגד בגדיו השחורים המאובקים (ראה עמ' 17 ש' 21 לפרו'), מתיישבים עם ביצוע הפריצה לדירה ישנה זו, שלא הושכרה, נוקתה, טופלה או תוחזקה במשך שנים (ראה עמ' 14 ש' 9-11 לפרו'), עד כדי כך שאפילו המודיעה מיטל שנדהמה מהאור שהודלק בדירה, כינתה את המקום "בית נטוש" (ראה עמ' 26 ש' 20 לפרו').

19. בנסיבות אלה טענת הנאשם כי לא היה בדירה שנפרצה, אלא בבית חברו וצפה עמו בסרט, אינה מתיישבת גם עם בגדיו המאובקים, ועם התקשותו להסביר מדוע הם מאובקים, למרות שלדבריו בית חברו היה נקי ומסודר:

"ש. הבית היה מסודר, נקי, הכל כרגיל, נכון ?

ת. ממה שזכור לי כן.

ש.אם הבית היה.. לא שיפצו אותו, נכון? לא היה במהלך שיפוצים נכון?

ת. לא זוכר.

ש. איך זה שכשתפסו אותך אחרי שיצאת לכאורה מבית החבר, היית עם בגדים מלוכלכים, מאובקים? תסביר את זה (מפנה להמשך דו"ח הפעולה של אלי לוי באותו מקום: "מכנסיו מאובקות") אם לא היו שיפוצים והבית לא היה מלוכלך...?

ת. אולי היה משהו מאובק בבית שלו שגרם לאבק הזה. לא זוכר בדיוק. כנראה".

ראה: עמ' 33 ש' 22 לפרו'.

20. גם תגובת הנאשם המתחמקת בצורה מחשידה תוך שינוי כיוון במהירות מהניידת עובר למעצרו מחזקת את ראיות התביעה, כפי שציין השוטר לוי בדוח הפעולה שערך: "הבחין בניידת והולך מהר ומתרחק ממני בצורה חשודה. אותו אדם ענה לתיאור.. ברגע שהוא ראה את הניידת והבחין בי, הוא הלך באופן מהיר לכיוון הנגדי, הוא שינה כיוון" (ראה עמ' 16 ש' 28-30 לפרו'), ומעידה כי היה לנאשם מה להסתיר ועל רצונו להתחמק, באופן שעורר חשד. מאידך, אילו אכן מצא את החפצים הללו באופן תמים בפח האשפה, לא הייתה לנאשם סיבה לשנות כיוון, לנסות להתרחק מהאזור ולהתחמק בצורה חשודה, אלא יכול היה להביא את השוטרים לפח האשפה וזאת לא עשה, גם לאחר שנתפס.
21. העדר הסבר סביר להימצאות חפצים מהדירה שנפרצה ברשות הנאשם - לא זו אף זו, הנאשם לא נתן הסבר סביר לאופן הגעת החפצים לרשותו, תוך מספר דקות לאחר יציאתו מבית חברו באישון לילה. הסבריו התמוהים, והמגומגמים, סותרים עצמם מיניה וביה ומובילים למסקנה, שהדרך היחידה בה הגיעו לידיו היא משום שפרץ לדירה וגנבם.
22. טענת האליבי של הנאשם כי שהה כל הלילה בבית חברו והשניים צפו בסרט עד 5:30, לא הוכחה שכן הנאשם נמנע מזימון חברו מרדכי הרוש להעיד לטובתו בביהמ"ש ולתמוך בגרסתו, למרות שלא היתה כל מניעה לכך. לא זו אף זו, התרשמתי כי עדותו בביהמ"ש אינה אמינה, שכן כשנשאל בחקירתו הנגדית מדוע לא זימנו להעיד, היתמם והשיב "למה שאני אגיד לזו?" (ראה עמ' 30 ש' 32 לפרו'), וכשנשאל מדוע לא זימנו לעדות עוד במשטרה, השיב: "שוב אין לי מושג אם קראו לו למשטרה" (ראה ש' 7 לפרו'). לא זו אף זו, כשנשאל "אתה טוען שיש מישהו שיכול בעצם לחזק אותך ולהצדיק אותך, לא נראה לך הגיוני להגיד לאותו חבר, בוא איתי למשטרה ותגן עליי? הוא אישר והשיב "הגיוני", אך למרבית הצער בנקודה זו הסניגור התערב ומנע את תשובתו בהתנגדות סרק, ובכך אני רואה משום הפרעה לחקירה הנגדית בשאלה חשובה, שכן לאחר מכן טען הנאשם כי כן הזמינו למשטרה, אך איני מאמינה לו לאור תשובתו המתחמקת הקודמת, וגם לאור העובדה שהודה כי לא זימנו לביהמ"ש, והפגין אדישות לצורך בזימונו.
23. הימנעות הנאשם מזימון חברו להעיד כדי להוכיח את טענת האליבי שלו - ולהעיד לטובתו בביהמ"ש ובמשטרה, תומכת במסקנה כי אין ממש בגרסתו ופועלת לחובתו. כשהנאשם נשאל על כך בחקירתו הנגדית, הוא היתמם ואמר: "אם הייתי יודע שצריך להביא אותו, הייתי דואג שיבוא" (ראה עמ' 31 ש' 3 לפרו'), זאת על אף שבהודעתו במשטרה הוא תיאר את חברו כאדם קרוב: "ש. כמה זמן אתה מכיר אותו, ומאיפה? ת. 5-6 שנים בערך, למדתי איתו" (ת/1 עמ' 2 ש' 36-37 לפרו'). למרות זאת לא היה ביכולתו למסור במשטרה פרטים שיאפשרו את זימונו: "ש. מה הפלאפון של הרוש? ת: אין לי אותו" (ת/1 עמ' 2 ש' 32-33). כן התקשה הנאשם להסביר מהו שם החבר האם "מוטי הרוש" (עמ' 32 ש' 5 לפרו'), אך סתר עצמו, כשלוטר לוי הוא מסר שם אחר "דהן" (ראה עמ' 33 ש' 17-18 לפרו'). כמו-כן, בעדותו בביהמ"ש טען באופן מתחמק ולא אמין כי לא זכר אם זימן את העד להעיד, אם זימנו ולא בא:

"ש. אמרת שלא קראת לו, שזה היה... לא קראו לו, לא ידעת שלא קראו לא, וכשחזרת לאולם לאחר ההתנגדות, לפתע נזכרת שכן דיברת איתו. איך זה קרה שפתאום נזכרת?"

ת. לא נזכרתי, אלא מלכתחילה אמרתי לו שיבוא, אבל..."

ראה: עמ' 31 ש' 32 עד עמ' 32 ש' 1.

הנאשם העיד על עצמו כי היה אדיש לזימון חברו להעיד: "לא לחצתי עליו בעניין הזה" (ראה עמ' 31 ש' 29 לפרו') ולא זימנו באמצעות ביהמ"ש, ובכך יש כדי ללמד כי הוא עצמו לא תלה בה את הגנתו, אולם איני מאמינה לו כי זימן את חברו להעיד ואיני מאמינה לו כי היה אצל חבר באותו לילה, ועל הימנעות נאשם, שמצופה ממנו כי יעשה מאמץ אמיתי לזימון עד חיוני, כפועלת לחובתו, כבר נקבע בפסיקת בית המשפט העליון:

"כלל נקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בע"ד בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראייה שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראייה רלוונטית שהיא בהישג ידו ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראייה היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים וככל שהראייה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה".

(ההדגשה שלי - א.ז.)

ראה: ע"א 548/78 פלונית נ' פלוני פד לה (1) 760, 736 סעיף 3 לפסק דינה של כב' השופטת בן עתו.

וראה עוד בעניין זה בע"א 2275/90 לימה בע"מ נ' פרץ רוזנברג, פד"י מז(2) 614, 605. סעיף 14 לפסק דינו של כב' השופט חשין (כתוארו אז) המפנה לע"א 548/78 הנ"ל ולפסיקה נוספת.

כך גם פסקתי בעניין אחר:

"דווקא העובדה שב"כ התובע לא טרח להציג בפני עו"ד סמוראי כדי שיאשרן או יכחישן ולא עימתו עמן בחקירה נגדית, מעידה על חולשת טענתה של התובעת בניסיון להתחמק מקבלת עדות ברורה לטענותיה אלה מצד אדם נוסף שנכח במקום, כדי לתמוך עדותה בראייה נוספת והדבר פועל לחובת התובעת... הימנעות

התובע מלהעיד עד נחוץ מטעמו או מלהביא ראיות אחרות מטעמו, חייבת לפעול לחובתו!".

ראה: תא (י-ם) 13678/01 גרינוולד נ' ש.א.כ. ניהול שיווק וייעוץ (לא פורסם) מיום 17.3.04 סעיף 15 לפסה"ד.

23. כמו"כ התרשמתי לרעה מאופן עדות הנאשם בבית המשפט, שהעיד באופן רפה, לא טרח כי דבריו ישמעו ברור, אלא המשיך לדבר בקול רפה, באופן שלא נשמע כמעט, ובמהירות שהקשתה מאד על רישום הפרוטוקול, על אף הערותי החוזרות (ראה ש' 32 לפרו'), ויצר בכך רושם כי דבריו אינם עומדים על אדנים והוא עצמו אינו נחוש בגרסתו.

24. טענת הסניגור כי לא נמצאו בדירה ט.א וכי קיימות סתירות כביכול על שעת תפיסת הנאשם, העולות מעדות השוטר לוי מול עדות שותפתו שתיארה זאת כחצי שעה מאוחר יותר, לא מצאתי משום פגם המשמיט את ראיות התביעה. גם בהיעדר ט.א אשמת הנאשם הוכחה בראיות אחרות, ותפיסתו כאמור עם חפצי הדירה כשהוא מאובק בסמוך להודעת מיטל עפ"י תיאור לבושו, מחילה עליו חזקה תכופה.

25. באשר לטענת הסניגור בדבר מחדל חקירה של המשטרה שנמנעה לזמן לחקירה את חברו של הנאשם מרדכי הרוש (שאת שמו מסר הנאשם בהודעתו במשטרה), אין לנאשם להלין אלא על עצמו, בהימנעותו למסור את מס' הטלפון של החבר ולזמנו כעד הגנה, הפועלת לחובתו ומלמדת על אי אמינות גרסתו. כמו"כ, בפני השוטר לוי הוא מסר שם של חבר אחר: דהן, ולנאשם אין הסבר לסתירה זו, המחלישה אף היא את אמינותו.

26. באשר לטענת הסניגור כי נמנעה ממנו החקירה הנגדית לעדה מיטל לוי, הרי שהסניגור נמנע להתייצב במועד ההוכחות ולחקור אותה חקירה נגדית, לאחר ששייבה זו נקבעה במאמץ רב ובקשים בזימון עדה זו. בסעיפים 2-3 להחלטתי מיום 13.9.12 בעמ' 26 לפרו', ציינתי כי הימנעותו להתייצב הייתה ללא הצדקה וללא שביקש את רשות ביהמ"ש, מה-גם שהגעת העדה הייתה כרוכה בקשיים. נראה כי גם הסניגור סבר שלא היה בחקירה כדי לתרום להגנת הנאשם. מכל מקום, איני שותפה לגישת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי "לא נתפס שום ממצא הקושר את הנאשם להתפרצות, כאשר התביעה מתבססת אך ורק על העדה מיטל לוי" (ראה עמ' 36 ש' 18-19 לפרו'), שכן פרט לעדות זו, קיימים ממצאים וראיות נוספים הקושרים את הנאשם למיוחס לו בכתב האישום, כשהנאשם מצדו לא הצליח לעורר ספק בראיות התביעה, נהפוך הוא, זיגזוגו בדבריו, הסבריו התמוהים לנסיבות הימצאות הרכוש בידו, והימנעותו לפעול להגנתו ולזמן עד חיוני לעדות, מעידים כי גרסתו אינה אמינה.

27. לאור כל האמור, מצאתי כי אשמת הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר, חל עליו עקרון החזקה התכופה, ומכלול הראיות קושרות אותו לאירוע הפריצה והגניבה. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה.

ניתן היום, כ"ה בשבט תשע"ד (26.1.14) בנוכחות ב"כ המאשימה מר גולן מאירי, מתמחה,

הנאשם ובא כוחו עו"ד שאול עזרא.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ד, 26 ינואר 2014, במעמד הצדדים